

1

Eliza otevřela okno a zalapala po dechu. V ústech měla sucho a srdce jí bušilo, jako by měla dostat infarkt. Bože můj, teď ne, zaprosila. Obě ruce sepnula před obličej, zavřela oči a donutila se zadržet dech. Napočítala do deseti a pak ho malinkými, sotva slyšitelnými doušky vypouštěla.

Takhle ji to naučil Theo. Jeden z jejích psychologů. Za svůj krátký život jich vystřídala – ani sama dobře nevěděla kolik. Když si s ní doma nevěděli rady, tak ji k nějakému poslali. A dopadlo to vždycky stejně. Naprostým fiaskem. Její nevlastní otec z ní chtěl udělat blázna. Bylo to pořád lepší než přiznat, že jeho výchovné metody selhaly. Máma nebyla zlá, ale odporovat se neodvážila.

Záchvaty úzkosti se dostavovaly vždycky, když neměla situaci pod kontrolou. Jako teď.

Někdy, zvláště v noci, kdy se zbrocená potem probouzela do tmy, mívala pocit, že ztrácí rozum. Záchvaty nezřídka trvaly i několik hodin a ona se z nich pak dlouho vzpamatovala. Dnes ale měla štěstí. Lety prověřený dril zafungoval.

Vděčně zavřela okno.

V zahradě u sousedů si hrály děti. Bezstarostně pobíhaly kolem bazénu a vesele na sebe pokřikovaly. Kdysi jsem byla taky taková, pomyslela si trpce.

Ze země sebrala tašku, rozhlédla se po neútně zařízené místnosti, a až teď ji napadlo, že je možné, že se sem už nikdy nevrátí. Asi u toho měla něco cítit. Necítila však nic. Hodiny na zdi ukazovaly půl šesté. Schůzku s Royem měla domluvenou na šestou. Když sebou hodí, měla by to stihnout.

Potichu seběhla do přízemí. Dveře dětského pokojíčku byly pootevřené. Její bratr seděl u počítače a s někým anglicky hovořil. Chvilí se rozmýšlela, jestli mu má říct, kam jde. Nakonec se rozhodla, že ho do svých plánů nezsvětí. Věděla, jak moc mu bude chybět a on jí.

Na konci ulice se ještě jednou otočila. Dům jí už ale zmizel z dohledu. Zahnula na Callantsoogervaart a podél kanálu pokračovala dál, směrem k dunám. Vzpomínala, kdy tady jela naposled. Musely to být dobré tři čtyři roky. To ještě chodila na gymnázium. Spoustu věcí, které se mezitím staly, by nejraději vymazala z paměti. Na to teď ale myslet nechtěla.

U majáku vyšplhala do strmého srázu. Napravo pod ní ležel Julianadorp, nalevo se leskla hladina Severního moře. Ani jedno nevnímala. Její mysl se upínala k budoucnosti. Nic jiného jí nezajímalo.

K restauraci dorazila určená, ale včas. Pot se z ní lil a její nové šaty, od kterých si tolik slibovala, nápadně připomínaly šarpeje po proflámané noci. Neposlušnou látku se oběma rukama snažila natáhnout, ta však tvrdošijně odolávala. Trocha holé kůže snad nikoho nezabije, řekla si nakonec a odhodlaně vykročila k dokořán otevřeným dveřím. Na chodbě se ještě na okamžik zastavila. S tím, co v zrcadle uviděla, byla spokojená. V poslední době trochu přibrala. A prospělo jí to. Kruhy

pod očima zmizely, do obličeje se jí vrátila barva. Cítila se najednou dobře. Už si ani nepamatovala, kdy naposledy měla takhle dobrou náladu.

Roy seděl na terase a s někým telefonoval. Zastavila se u baru a chvíli ho z dálky pozorovala. Netušila, s kým mluví, ale znala ho natolik dobře, aby věděla, že hovor neprobíhal podle jeho představ. Prsty bubnoval do stolu a přitom nervózně podupával.

Byl hezký. Nebezpečně hezký. A věděl to. Vždycky o sebe dbal. Někdy až příliš. Dnes to však ocenila. Bleděmodrá košile a oprané džíny. Režné vlasy svázané do gumičky. Tyhle typy ji vždycky přitahovaly.

Rozešli se před Vánocemi a ani jeden z nich nevěděl, jestli si jen dali pauzu nebo jestli to bylo napořád. Snažila se postavit na vlastní nohy. Nevěděla jak, zato věděla, že to byla jediná možnost. Začít znovu. Se vším všudy.

Když ho před nedávnem potkala, okamžitě ji začal přemlouvát, aby to ještě jednou zkusili. Ona však odolávala. Pokud by se měla vrátit, tak jedině za jasných podmínek. Jejích podmínek. Byla přesvědčená, že čím déle ho nechá čekat, tím lépe se jí bude vyjednávat. Nakonec ho pozvala na večeři. Jeho reakce odpovídala spíš žádosti o ruku než obyčejnému pozvání do restaurace. Netušila, co si o tom má myslet, ale zároveň si uvědomovala, že tím její pozice neutrpěla, spíš naopak.

Roy domluvil a otočil se jejím směrem. Na zachmuřeném obličeji se objevil náznak úsměvu. Usadila se proti němu a ke svému údivu si uvědomila, že se jí po něm stýskalo. Chvíli se na sebe dívali, jako by zjišťovali, co se za dobu, co se neviděli, změnilo. Oba si to ve stejný moment uvědomili a začali se rozpačitě smát. U servírky objednali

lahev vína a netrpělivě čekali, až odejde. Pak už si jen povídali a vši silou se snažili vyhýbat tématům, která by tuhle chvilku mohla pokazit. Dost dlouho se jim to dařilo.

Eliza včas nezaregistrovala, že se situace změnila. Upozornil ji na to až Royův podrážděný tón. Dvojice u vedlejšího stolu se otočila. Eliza na tváři vyloudila omluvný úsměv a doufala, že si jich přestanou všímat. Nechápala, co Roye tak podráždilo – jestli to byla nějaká její neobratná poznámka nebo něco, co buď nepochopil, nebo si špatně vysvětlil.

„Proč jsi sem teda do hajzlu vůbec lezla?“ obořil se na ni.

Celá se příkrčila. Otázku nechala bez odpovědi a hořečně přemýšlela, jak odtud bez újmy na zdraví zmizet. Roy se rozhodl udělat scénu a ona věděla, že mu v tom nebude schopná zabránit.

Proboha, soustřeď se, okřikla se. Vstala, něco nesrozumitelného zamumlala a začala si klestit cestu k východu. Málem přitom porazila servírku, která jim nesla večeři. Chvatně se jí omluvila a pokračovala v úprku. U dveří se ještě na okamžik otočila. Pochopila, že prohrála. Rozrazilla dveře, nasedla na kolo a vydala se k dunám.

2

Vrchní inspektor Dex Slort se probudil těsně před šestou. Zamáčkl budík, který si každý večer pečlivě nařizoval, a potichu, aby nevzbudil Hanu, která vedle něho spokojeně oddychovala, seběhl do přízemí. Ve schránce vyzvedl noviny a napustil si vanu. Když se do ní s kafem v ruce nořil, opět se vrátil k myšlence, která se mu teď čím dál častěji honila hlavou. Dokáže si představit, že u policie zůstane až do penze? Se všemi těmi změnami k horšímu? Jen to, že si tuhle otázku musel položit, mu mělo mnohé napovědět. Už několikrát byl rozhodnutý, že odejde. Nakonec si to ale vždycky rozmyslel. Tuhle práci měl pořád rád. Neměl rád to kolem.

Co mu ze všeho nejvíc lezlo na nervy, byly dny jako ten dnešní. Nejdřív bude muset sepsat hlášení, která stejně nikdo nikdy nebude číst, a hned potom ho čekaly dvě naprosto zbytečné schůze. Chvíli si pohrával s myšlenkou, že by se mohl hodit marod. Nikdy to sice neudělal, ale rád fantazíroval o tom, jak by s takovým nečekaným volnem naložil. Jelikož ho dnes nic kloudného nenapadlo, vytlačil z garáže kolo a u tabule Julianadorp se zařadil do houfu ospalých studentů mířících tak jako on do Den Helderu.

Na stanici dorazil chvíli před osmou. Margo seděla na recepci a s někým telefonovala. Stejně jako každý den

byla celá v černém. Říkalo se, že takto oblečená chodila od chvíle, kdy jí při automobilové nehodě zemřeli rodiče. Stalo se to už dávno a možná to byl jeden z důvodů, proč se nikdy nevdala. Dex se jí na to nikdy nezeptal. Byli si blízcí v práci, mimo ni se moc nestýkali.

„Ahoj, inspektore,“ přivítala ho sladce.

Překvapeně se na ni podíval.

„Něco se děje?“

„Ne,“ křenila se. „Jen se po tobě shání tvůj kámoš.“

„Kterého máš na mysli? Mám jich fůru,“ snažil se být vtipný.

Margo zvedla oči k nebi. „Franka, koho jiného? Ptal se po nějakých formulářích. Stěžoval si, že jsi mu je měl do pátku dodat.“

To byla bohužel pravda. Komisaře Franka Moorse nezajímalo nic jiného než podle předpisů zpracovaná hlášení a vysvětlovat mu, že přebujelé papírování se jen těžko dá s ostatní smysluplnější prací skloubit, nemělo cenu.

„Říkal, že až tě uvidím, tak ti mám nakázat, abys ses k němu okamžitě dostavil. Takže ti to tímto nakazuju,“ vychutnávala si ho.

„Kdy přišel?“

Margo se na chvíli zamyslela.

„No, přesně ti to neřeknu. Ale jsem tady od sedmi. A to tady už byl.“

Moors se na stanici před polednem objevoval málokdy, a pokud k tomu už došlo, nevěstilo to nikdy nic dobrého.

„Dám si kafe a pak k němu zajdu,“ rozhodl.

V kantýně zapnul kávovar a do filtru nasypal dvě vrchovaté odměrky. Farida, jedna z uklízeček, už byla na od-

chodu. Zeptal se jí, jestli si dá taky. Sdělila mu, že spěchá k zubaři, a přitom ukázala na nateklou tvář.

To už do kantýny taky dorazil jeho kolega Mitchell Bron.

„Teď jsem potkal Moorse,“ oznámil mu.

„Dobrých zpráv není nikdy dost,“ pronesl Dex sarkasticky.

„Jo, ty už to víš?“

Dex přikývl.

„Otravoval u Margo. Zapomněl jsem mu dodat nějaký papíry. Neměl jsem na to čas,“ zalhal.

Mitchell pokýval hlavou a pak tónem profesora filozofie pronesl: „Z toho papírování se jednou poserem.“

Už se nadechoval k další peprné poznámce, když ho přerušilo zvonění Dexova mobilu.

Na displeji se mu objevilo číslo recepce.

„V Julianadorpu hoří lékárna,“ oznámila mu Margo.

Vzpomněl si, že k ránu slyšel sirény, ale nevěnoval jim pozornost. Nechápal, proč by ho to mělo zajímat teď. Hašení požárů, pokud se nepletl, zatím v popisu práce neměl.

„A to mě má zajímat proč?“

„Protože, když to uhasili, tak tam našli mrtvolu,“ nenechala se Margo odbýt.

To už byl Dex v pohybu. Na recepci vyzvedl klíče od služebního Volva, zapnul houkačku a vyrazil, ještě dřív než Mitchell stačil zabouchnout dveře. Hned to od něj schytl.

„Myslíš si, že když sebou hodíme, tak tu mrtvolu ještě přivedeme k životu? Nebo mě chceš jen nasrat,“ nadával.

Dex tyhle jeho nálady znal. Mitchell byl jeho nejschopnější kolega. Bystrý, vtipný, schopný najít souvislosti tam, kde je nikdo jiný neviděl. Problém ovšem nastal, když jednou za měsíc strávil víkend popíjením po helderských hospodách. Den *poté* s ním nebylo k vydržení. Když na to jednou zavedl řeč, Mitchell mu sdělil, že přitom navazuje důležité kontakty a že mu za to bude jednou vděčný.

Dex projel centrem a kolem ubytovny pro uprchlíky pokračoval dál k dunám. Z železných vrat právě vycházela nějaká žena. Na sobě měla pestrobarevný hábit a před sebou tlačila kočárek. Utečenci byli v Den Helderu od nepaměti. Nejdříve ve městě. Když jich začalo přibývat, tak je radnice přestěhovala do bývalé věznice, a tam už taky zůstali. Nedalo se říct, že by místní byli jejich příchodem nadšeni, ale za ta léta si na ně zvykli, a kromě pár idiotů, kteří před uprchlickým centrem jednou týdně demonstrovali, je nechávali na pokoji.

Zapnul rádio a naladil zprávy. Příjemný ženský hlas sliboval až do konce týdne letní teploty. Přibude vloupaček, napadlo ho. Na to existovaly statistiky. Zloději byli skoro jako normální lidé – do deště se jim nechtělo. Teď měl ale jiné starosti. V Julianadorpu na něj čekal mrtvý. První v tomhle roce.

Když před lékárnou zabrzdil, hodiny na kostele odbíjely půl deváté. Mitchella změna rychlosti probrala a chvíli se kolem sebe zmateně rozhlížel. Když mu došlo, kde je, vysoukal se z pásu a beze slova auto opustil. Dex z batohu vyndal poznámkový blok a vydal se za ním.

Před lékárnou se tlačil hlouček zvědavců. Některé obličeje mu přišly povědomé. Neštěstí vždycky přitahovalo.

Zvláště to cizí. Netrpělivě odstrčil zarostlého chlápka, co mu stál v cestě, podlezl policejní pásku a kolem hasičského vozu došel ke svému mladšímu kolegovi.

„U předchozích dvou požárů jsem nebyl,“ slyšel, jak velitel zásahu Rik Lohman vysvětluje, „měl jsem dovolenou. Ale podle toho, co jsem slyšel, tak ten požár na pláži zavinila nějaká technická závada.“

„A ten bazén?“ vmísil se do hovoru Dex. V Julianadorpu shořela nejdříve restaurace Paal 6 a dva týdny po ní krytý bazén.

„No, tak to je něco jiného. Zatím *off the record*,“ ztišil Lohman hlas.

Oba policisté si vyměnili pobavený pohled.

„Bazén zapálily nějaké děti. No děti,“ rychle se opravil, „patnáctiletý spratci.“ Dex měl dojem, že hasič tuhle historku nevypráví poprvé.

„A proč by to proboha dělali?“

„No, tak tomu se dá jen těžko věřit,“ kroutil hlavou Lohman. „Pochopil jsem to tak, že je pokladní nechtěla pustit dovnitř. Měli upito. Tak se tam ten samý večer vrátili, ze stolů v restauraci postavili hranici a tu podpálili. Ještě se u toho vyfotografovali,“ poklepal si na čelo.

„To si děláš blázně,“ vypadlo z Dexe.

„Kéž by. Těma fotkama se pak chlubili na Facebooku. No a to je samozřejmě usvědčilo. Vymlouvali se, že to prý měl být vtip.“

„Blbej smysl pro humor,“ ušklíbl se Mitchell.

Od lékárny dorazil Lohmanův kolega a oznámil mu, že jsou hotovi a vracejí se do Den Helderu.

Rik Lohman mu poděkoval a hned pokračoval: „Nejlepší na tom je, že to jsou dětičky z bohatých rodin. Je kolem

toho pěkněj tyátr. Papínkové to budou muset zaplatit a je vám jasný, že se jim do toho moc chtít nebude.“

„A co si myslíš o tomhle?“ kývnul Dex směrem k lékárně.

Lohman pokrčil rameny. „Tak to vám neřeknu. Nedi-
vil bych se, kdyby to taky někdo zapálil. Našli jsme tam
nějaké kanystry. Ale proč, to nechám s radostí na vás.“

„Mohli to udělat ti kluci?“

„No, to asi ne,“ zakroutil hasič hlavou. „Podle mě jsou,
dokud vyšetřování nebude uzavřené, někde pod zámkem.“

Dex si udělal poznámku, že to bude muset nechat zkon-
trollovat.

„V kolik jste sem přijeli?“ chtěl ještě vědět.

„Kolem půl šestý. Volala nám paní ze stopadesátky,“
ukázal Lohman na vilu v rohu náměstí. „Mám tady někde
její telefonní číslo.“ Sundal si rukavice, chvíli se prohra-
boval v kapsách, a nakonec podal Dexovi kus užmoula-
ného papíru.

„Jmenuje se Kleinová. Byla v šoku. Je tam s ní moje ko-
legyně. Požádal jsem ji, aby u ní zůstala tak dlouho, jak
bude třeba.“

To Dexovi přišlo jako dobrý nápad.

„A co ten mrtvý?“ zeptal se. „Jestli jsem to dobře pocho-
pil, tak jste na něj přišli, až když bylo všechno uhašený?“

„Jo, to je pravda,“ přisvědčil hasič. „Našli jsme ho vza-
du za lékárnou. Mají tam takovej vybetonovanej plácek
a na něm pár koflíků s květinama. Takovou zimní zahra-
du, nebo jak bych to nazval.“

Jeho slovní zásoba očividně nepatřila k nejbohatším.

„Tam leží. Nejdřív jsme si mysleli, že spí, ale bohužel,
už mu nebylo pomoci.“

„Jak vypadá?“

„Myslíš ten mrtvej?“

Dex se těžko mohl ptát na něco jiného.

„No spálený moc není, jestli se ptáš na tohle. Ten oheň se k němu vůbec nedostal.“

Na Dexovi bylo vidět, že ho hasičova informace potěšila.

Z kufru vyndal dvě kombinézy. Do jedné se nasoukal sám a druhou hodil Mitchellovi. Ten udělal to samé, jen s tím rozdílem, že se mu to podařilo o poznání rychleji.